

SAMOROST

číslo 2 / rok 2016 / ročník 37

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

Oko, do duše okno...

...ano, toto číslo Samorostu bude nadmíru vizuální.

Najdete zde fotografie z exkurzí, hubertské, školních honů i z cest našich profesorů. Navíc ukázky fotografické tvorby Tomáše Hájka z 2. B i koutek poezie Patrika Olta.

Přeji všem, ať se v novém roce 2017 sejdeme v plném zdraví.

A samozřejmě pěkné Vánoce!

-moon-

Ráno. Ten děsivý okamžik, kdy netuším, co se dělo nebo děje. Je to moment, ve kterém se mozek snaží teprve nastartovat. Nějak to nejde... Je třeba lehce poklepat a... už! Máme jasno. Takže včera bylo už 7. července? Fakt? To byl docela povedený týden. Hned první den prázdnin v aquaparku. To bude zážitek na dlouho. Možná napořád. Rád bych napsal, že ten den začal stejně jako všechny ostatní. To ale samozřejmě není pravda.

AQUAPARK

V pět hodin ráno do mého pokoje vtrhli rodiče i má sestra a hlasitě mě probouzeli: „Vstávej! Vstávej! Jedem! Dělej, zvedej se!“ Jednou nohou jsem byl ještě ve snu, takže mi ani nedošlo, co říkám: „Vypadni voblu-do...“ V tu chvíli mi přiletěl pohlavek od sestry, která si pochopitelně myslela, že je to mířeno na ni. Asi měla pravdu.

Rána do hlavy mě už spolehlivě probudila, a tak jsem otevřel oči a rozhlédl se po pokoji. Už tam stáli pouze rodiče, kteří si mojí poznámku nebrali nijak k srdci, na rozdíl od mé sestry.

„Co mi tu hulákáte?“ Divil jsem se. „Kam jako jedeme? Dyť je pět ráno! O co de?“

„No, chtěli jsme ti udělat pěkný start do prázdnin,“ odvětila mamka, „tak nás napadlo, vzít tě do aquaparku.“ Skrže celý dům zazněla moje nadšená odpověď: „AQUAPARK?!“

Troufám si sem napsat, že sbalit si věci, převléknout se a nasnídat mi trvalo maximálně deset minut. Ostatní se ještě prali o poslední rohlík a já už seděl v obýváku plně připraven k odchodu.

Celé ráno jsem byl tak netrpělivý jako bývám, když se na něco těším tak moc, jako na tenhle výlet. Neměl jsem co dělat. Hrozně jsem se nudil, tak jsem jenom chodil po bytě a prskal na ty tři, aby se už konečně dohodli, kdo si ten rohlík znárodní nebo ho darují Figovi.

Figó je náš pes, který chová větší lásku právě k rohlíkům než k nám. Jako první ustoupil tatka, který si vzal obětavě krajíc chleba. Druhá to vzdala Michaela (moje sestra), která si došla pro sušenku.

Když se všichni najedli a připravili, přišel čas usednout do auta a vyrazit na cestu. Upřímně – cesta bývá moje oblíbená část výletu, protože se klidně vezu v autě, kolem běží krásná panoramata, já poslouchám své oblíbené písničky, popřípadě se i trochu prospím.

Tento den ale samozřejmě spánek nepřicházel v úvahu. Byl jsem nedočkavostí bez sebe ze všech atrakcí, které nás čekaly.

Po hodině cesty jsme zastavili na benzince, protože už všichni začínali být nejistí, jestli se v blízké době nepočůrají, nebo neumřou hladem.

Hned jak jsme zastavili, vyskočil jsem z auta, protáhl ztuhlé svaly, rozhýbal rezavé klouby a rozběhl se na benzínu. Rychle jsem vyřídil záležitost s toaletou, ještě rychleji s hladem a naskočil jsem zpátky do auta.

Jak rodiče, tak Michaela se stále proměnávali po benzíně, zatímco já ztrácel nervy v autě. Už jsem se pomalu odhodlával k tomu, že nastartuji a zbytek cesty dojezu sám, když se konečně všichni vynořili ze dveří a šli (i když mučivě pomalu) směrem ke mně. Do cíle řídila moje sestra, což mi dost zvedlo náladu protože má ve zvyku závodit se vším, co před sebou vidí, takže zbytek cesty už ubíhal dost rychle.

Potom co jsem vyšel ven z auta (už na místě) a spatřil jsem ty obrovské bazény, naprosto jsem přehlédl značku zákazů skákání do vody a zahučel okamžitě do nejbližšího bazénu. V tu chvíli jsem měl asi víc štěstí než rozumu, protože si mě nevšiml žádný z plavčků. Sestra s mamkou se ztratily někde u vířivek. Táta a já jsme tím pádem měli volnou ruku. Kulišácky jsme si vyměnili pohledy a svižným krokem zamířili k tomu nejstrmějšímu tobogánu, který v areálu vůbec byl. Jediný důvod proč jsme neběželi, byl pohled na pána před námi, který očividně potřeboval na záchod a tak udělal několik rychlých kroků, které

ho ale na kluzké podlaze stály ukázkový pád na zadek.

„Na tohle borce budu dlouho vzpomínat,“ pronesl táta se smíchem. Dostali jsme se na dohled toho smrtelně vyhlížejícího tobogánu. Připomínal horu: vysoký, strmý a rozhodně ne příliš přátelský. Nebyl jsem z něj ale zatím nervózní, protože pohled na tu hadí frontu před námi by staršího člověka přinutil sepsat závěť s tím, že se dřív sveze v rakvi než na tomhle. Každopádně po nějaké době přišla řada i na nás, a tak jsme si vzali nafukovací kruh a se stále snižujícím sebevědomím vystoupili na vrchol. Se shora to byl daleko děsivější pohled, než když jsme stáli dole.

„Proč tohle sakra děláme?“ zeptal se táta se strachem v hlase. Už jsme seděli v kruhu, když plavčík vedle nás s úsměvem pronesl: „upřímnou soustrast pánové.“ A poslal nás dolů. Jsem si jistý, že ten

plavčík ještě v životě neslyšel někoho tak křičet. S tátou jsme oba hulákali na celý areál. Stejně tomu pánovi musíme poděkovat, protože bez něj bychom si to možná rozmysleli. Když se náš kruh zastavil, pomalu jsme ho opustili, předali tak dalším nebožtíkům ve frontě a poodešli stranou. Táta vzal mojí ruku a položil si jí na hrud se slovy „Cítíš něco?“ - „Jo, sbíječku.“ Odpověděl jsem. „Takže tluče?“ „Jo, myslím, že jo“ „Tak dobrý.“

Po tomhle krátkém rozhovoru jsme se rozhodli dát si kratičkou pauzu a další infarkt trochu oddálit. Je ale pravda, že tenhle zážitek nás otužil dost na dlouho, abychom ty následující tobogány zvládli pouze se zvýšeným tlakem. Celý den strávený na klouzačkách a v bufetech stojících klidně uprostřed bazénu byl skvělý. O zábavu bylo postaráno, i když jsme leželi na lehátkách, která se uvolnila právě ve chvíli, kdy nám došla i poslední kapka energie vynaložená na snahu se neutopit. Stačilo mít jen lehce pootevřené oči a pozorovat holky, které chodily kolem. Pro ještě větší jistotu, že si mě žádná nevšimne, jsem si nasadil sluneční brýle. V podstatě celý den už probíhal stejně. Sjížděli jsme jeden tobogán za druhým, váleli se ve všech možných bazénech a vířivkách a cpali se snad u každého občerstvení.

Už se těším, až si to jednou celé s rodinou zopakujeme.

Radek Vlček 2. B

MOJE OPRAVDU POSLEDNÍ TŘÍDA...

Já vím, prohlašoval jsem to už před sedmi lety, ale tak nějak to přišlo, že tehdejší 3. B byla volná, a vzal jsem to jako výzvu.

Do druhého čísla Samorostu dávám vždycky textové koláže nebo dobré slohy z exkurzí, tak aby byla změna, jsem se rozhodl, že tentokrát napíšu sloh sám, o exkurzích, hubertské i o letošním školním honu. Pojmu to jako předběžné rozloučení nejen s „mými“ maturanty, ale i se školou, kde jsem letos právě čtyřicátý rok, takže už tu opravdu moc dlouho strašit nebudu.

Začalo to všechno hned v listopadu 2015. První akcí bylo pasování do cechu lesnického, černou to můrou všech zainteresovaných třídních, hlavně jde samozřejmě o to, jak elegantně a pokud možno bez zásahu policie a záchranných složek prokličkovat mysliveckým soudem a následnou afterparty. A tehdy právě 3. B poprvé příjemně překvapila. Všechno proběhlo důstojně a v rámci normy.

Proto už jsme jeli na exkurzi na Vysočinu a na Moravu s kolegou Hrdinou celkem bez obav. Oprávněně. Slušné vystupování, zájem o exkurzní objekty, všechno bylo. Jen hudební složka trochu haprovala. Ale nemůžu mít všechno, že? Zato srdce dějepisce plesalo, valtické podzemí známe docela dobře.

Pravda, prospěch na konci školního roku nic moc, několik jedinců bohužel odpadlo, ale to už se blížil hektický začátek školního roku 2016-2017, to znamená září – zahraniční exkurze a listopad, Hubertská. Tady musím vyslovit poděkování hlavně rodičům, kteří statečně platili od prvního ročníku pravidelně do třídního fondu a pochopitelně i předchozímu třídnímu, Mgr. Jaroslavu Maňákovi, který zařídil přehledný systém tohoto fondu. Jen nevím, jak výběr prezentoval, ještě se ho musím příležitostně zeptat.

Třídní učitelé na lesnické škole se totiž dají zhruba rozdělit do dvou typů. První typ hlásá teorii: exkurze ve čtvrtáku laciná, jen někam za humna, při nejhorším recipročně Polsko a zbylý peníz vrhneme na hubertskou a přidružené akce, druhý typ, (tedy i já) chce jet daleko a dlouho, tím třídní fond zlikvidovat a ples zcela bezostyšně zaplatit ze vstupného a tomboly. Proslýchá se, že některé třídy si občas ani třídní fond nevybudují, ale to jsou určitě jen zlá a nepřející slovíčka.

Takže byla naplánována velká, nicméně tradiční trasa Německo, Francie, Švýcarsko a přípravy začaly už v červnu, kdy na návštěvu přijeli zaměstnanci Státních lesů v Kaiserslauternu. Kolegové Bílek a

Kudláková jim připravili několikadenní zajímavou exkurzi na Šumavu i po okolí Písku, s kterou byli němečtí kolegové velmi spokojeni. Na závěrečné večeri U Reinerů se pochopitelně vypočítavě podílela i třída 3. B svým třídním fondem.

V podobném duchu se nesl i lovecký zájezd pana Gérarda Weye, který přijel se svým synem na lov černé zvěře. Večeře byla pro změnu U Reinerů.

Protože školní rok začínal 1. září ve čtvrtek, odjížděli jsme hned ten den večer. Jako všechno to mělo své výhody a nevýhody. Všechny organizační záležitosti musely být připraveny během prázdnin, v pátek byl pracovní den, takže němečtí kolegové

na nás měli čas. (Nakonec se ukázalo, že jsme se trefili do jejich podnikové dovolené, ale bez mrknutí oka nás všichni přijali skvěle.) Ještě jsme museli vymyslet jeden den samostatného programu ve Francii, abychom místnímu průvodci nezavraždili celý víkend. I to se, myslím, podařilo docela hezky. Tím se exkurze protáhla na celý týden, ale snad to nikomu nevadilo.

První problémy nastaly s ubytováním. Levná horská chata ve Vogézách, kde spala loňská výprava, byla v našem termínu obsazená, proto nám pan Wey obstaral ubytování ve studentské ubytovně v Colmaru, které nestálo moc, zhruba tolik, jako

internát lesnické školy, přesto to bylo dvakrát víc než výše zmíněná horská chata. Výhodou Francouzů je, že jsou podobně jako my mistři improvizace a přesný počet ubytovaných je zajímavá až v okamžiku, kdy stojí autobus před recepcí.

Ve Švýcarsku je to úplně jinak. Objednal jsem určitý počet lůžek v době, kdy platilo, že 4. A s námi nejede. Pak jsem počet zvýšil. (4. A jede) Nakonec 4. A jela, ale ne celá, další snížení počtu lůžek. Ale rezervu jsem nechal, kdyby se ještě někdo přidal. Každou změnu objednávky si Švýcaři nechají zaplatit. Celkem 3 600.- Kč. Samozřejmě jsem riskoval, protože jsem věděl, že 14 dní před akcí neexistuje ve Švýcarsku storno. Vlastně existuje. Za 100 procent. Proto jsem zaktivizoval studenty VOŠ, známé, ba i příbuzné, aby neobsazených lůžek bylo co nejméně, a i doprava byla na osobu levnější. Taký všem děkuji.

Pátek 2. 9. 2016 Kaiserslautern. Vystupujeme z autobusu trochu pomuchlaní z celonoční cesty, vzápětí přijíždí dodávka lesů se snídaní, káva, čaj, čerstvé pečivo. Potom nás vítá paní ředitelka, u mapy nás seznamuje s jejím závodem a každému dává písemný několikastránkový materiál o exkurzi. Němčinářů mají domácí úkol.

Potom dvě zastávky v lese, jedna u městských lesů, hlavně duby. Druhá u státních lesů, nový porost, lesy zvláštního určení. Oběd na správě, kolegově

mezitím vykopali dvě velké jámy, do nich vložili speciálně naložené jelení panenky v alobalu a zasyпали žhavým popelem. Výsledný produkt s hromadami různých zeleninových salátů, pečivem, přísadami a pitím byl neuvěřitelně chutný.

Po obědě poděkování, předání jihočeských lesnických dáreků, fanfáry a odjezd směr sladká Francie. Štrasburk jsme napoprvé minuli, čas se ponachýlil a možnosti na kotoučcích obou šoférů se povážlivě zmenšovaly. Proto rovnou Colmar, ubytování v Auberge de Jeunesse, Rue de Pasteur, rychlá kontrolní vycházka do města, sprcha a to, že postele tam pořád dost vržou, tentokrát určitě nikomu nevadilo.

Druhý den, v sobotu už na nás čekal pan Gérard Wey, který má dlouholetou praxi v lesnictví, myslivec, ekolog, zaměstnanec departamentu Haut-Rhin – odboru ochrany přírody a ohrožených druhů zvířete, 30 let se aktivně starající o zachování a rozmnožení populace čápa černého a bílého ve Francii, ředitel organizace Apécial – ochrana, reintrodukce a identifikace čápa bílého a černého, vedoucí francouzské celostátní skupiny zaměřené na ochranu čápů. Čáp je totiž národním ptákem Alasaska, Alsasko ho má ve znaku a po druhé světové válce mu hrozilo vyhynutí.

Logicky a povinně jsme tradičně začínali v záchranné stanici čápů v Ensisheimu. Všichni napjatě sledovali povídání o původních záměrech ochrany

čápů v Alsasku- Lotrinsku i o jejich výsledcích. Nechyběla ani instruktáž o vábení zvěře spojená s přátelským soubojem dvou vábičů – Petra Picka ze 4. A a pana Weye.

Potom krátký běh místní prodejnou loveckých potřeb Falconia, abychom věděli na co šetřit a odpoledne konečně Štrasburk. Parkovali jsme přímo u Rady Evropy, ale skleněných krychlí máme i nás dost, dovnitř nás určitě nechťeli pustit, ostatně ani jsme to nezkoušeli. Raději jsme vyrazili do centra, k unikátní katedrále, do Malé Francie na řece Ill. Kdo měl štěstí, u katedrály viděl nejen demonstraci nějakých nepoučitelných zelených, ale i mezinárodní jazzový flashmob. K vidění na youtube. / International Flashmob WCS 2016 – Strasbourg /

Neděle, 4. září. Panu Weyovi to nedalo a zavezl nás do Vogéz k městu Munster, k jeho známému farmáři, vyrábějícímu proslulý munsterský sýr. Farma krásná, dřina asi veliká, ale sýry úžasné. Ochutnali jsme dva druhy, měkčí a tvrdší, někdo i nakoupil, cítili jsme je v busu až do Písku. Odpoledne se pan Wey odjel věnovat své rodině a my jsme přešli do turistického centra Stosswihr ve Vogézách. Čekala nás krátká turistická vycházka zdědí 12 km, pojatá jako trénink na Alpy.

Trasa délkou odpovídala, byla zajímavá, chvilkami ferraty, nádherné výhledy, (viz foto) jen déšť ve finále na plánu nebyl, ale všichni přežili.

Pondělí, 5. září. Regulérní pracovní den, proto znovu vzhůru do Vogéz, do revírů francouzských státních lesů – Office National des Forets. Nádherné lesy s tradičním hospodařením, spolupráce s okolními obcemi, uvítat nás přišel i místní starosta. Vše, jak má být. Navíc šikovný lesník, ač Francouz, hovořil celé dopoledne plyně německy. Snad se někteří studenti inspirovali, co se týká jazykové výbavy.

Odpoledne přejezd do velkého družstevního vinařského podniku, který sdružuje stovku drobných vinařů hospodařících asi na 150 hektarech vinic. Podnik se jmenuje La Cave du Vieil Armand podle blízké významné hory, v jejímž okolí se odehrála velká bitva 1. světové války. Je znát, že se nedaleko setkávají hranice Francie, Německa a Švýcarska.

Úvod exkurze je sám o sobě velmi zajímavý. Průvodce nás vítá na malé vinici, která je hned u výrobních hal. Na vinici jsou zastoupeny všechny druhy vína, které se v oblasti pěstují. Podobně jako v sousedním Porýní téměř výhradně jen bílé odrůdy. Červené tady nevidíte. Zato můžete ochutnat, jak chutnají bílé kuličky na keřích a některé z nich potom porovnat v tekutém stavu na degustaci. Mezitím však čeká prohlídka celého provozu i přidruženého malého zemědělského muzea, specializovaného,

jak jinak, na vinařství. Nechybí ani připomínka velké bitvy. Pak už jen nákupy pro příbuzné a známé a rychle do Colmaru na poslední nocleh.

V úterý 6. září nás v podstatě čekal jen přejezd do švýcarského Sionu. Cestou jsme se zastavili ve Freiburgu, kde nás zaměstnanec jedné z nejstarších německých univerzit provedl místními lesy a pohovořil o dvou tématech, kterým se nejvíce věnuje. Ochrana tetřeva a vliv větrných elektráren. Pak už se nic zajímavého nepříhodilo a večer jsme brzdili před studentskou ubytovnou v Sionu. Lépe vybavená než francouzská, taky dvakrát dražší a hlavně nepříjemný personál. O stornu ani slyšet, klíče od objednaných, zaplacených a neobsazených pokojů navíc vydali až po hrubém verbálním nátlaku. Asi jsme byli v právu, při odjezdu jsme dostali roční slevovou kartu a teď před Vánoci přišlo přání k novému roku 2017.

Nic nám ale nemohlo pokazit těšení na středu. To nás čekal, alespoň podle mne, zlatý hřeb programu. Autobusem do Taesche, pak vlakem do Zermattu a zubačkou na Gornergrad, (3 124 m) na vyhlídku, odkud je vidět osm tisícových vrcholů s ledovci, samozřejmě včetně Matterhornu. Dolů pěšky, sice jen asi 17 km, ale 1 500 metrů převýšení, tedy spíš přenížení. Všechno klaplo, sice jsme se hledali asi o hodinu déle proti plánu, ale všechno vynahradiło krásné počasí, výhledy, panoramata a tak dále. Ostatně fotografie hovoří. Navíc se nám podařilo získat výraznou slevu pro školní výpravy, takže jsme se loučili se Švýcarskem s výbornou náladou. Poslední den exkurze, čtvrtek 8. září, se opravdu, ale opravdu nic hezkého nepříhodilo. Seděli jsme celý den v autobusu a brázdili jsme švýcarské a německé dálnice jen s technickými zastávkami.

Když přišla faktura za dopravu, cca 100 000 Kč, bylo jasné, že výprava skončí malým deficitem. To pořád ještě kynula naděje, že se podaří tuto ztrátu sanovat z výnosu maturitního plesu, proto se jeho přípravy plynule rozběhly okamžitě po návratu z exkurze.

Hubertský ples je už asi 20 let předznamenáván průvodem 3. a 4. ročníků školy a troubenou a zpívanou hubertskou mší v píseckém děkanském kostele Narození Panny Marie. Protože byl vytvořen na jeho organizaci tým, který už úspěšně několik průvodů a mší zdárně uspořádal, myslím, že letos maturanti sklízeli sladké plody mistrovství tohoto seskupení. Díky patří především paní sekretářce Pavle Machaté, veliteli trubačů Janu Zadinovi ze 3. B, trubačům píseckých lesnických škol a pěveckému sboru ZUŠ v Písku pod vedením paní Milady Klátilové. Nový pan administrátor v Písku, R. D.

Sřední lesnická škola v Písku
4.A a 4.B
PROGRAM PLESU:

18:30 Otevení sálu
19:30 Slavnostní zahájení
20:00 Studijní maturantů

Mgr. Jan Doležal držel úžasné kázání, o lesnické škole, přírodě, lidech a víře. Byla to příjemná změna proti minulým letům. A soubor trubačů se letos dostal do výborné formy, myslím, že ani nebylo třeba výpomoci od starších absolventů.

Hned po průvodu je třeba začít zdobit sál na ples. Není to žádná legrace, pan Milan Koptík, šéf Hůrek, poslal kromě zvěřiny do toboly spoustu chovej a stromků, které studenti zasazovali do připravených březových špalků. Zase jsme měli štěstí – výzdobu sálu vyšperkovala maminka Ondry Dubského paní Pavla Horčicová ze Zahradnictví Salač Perštejn nádhernými vazbami. Taký byl o ně velký zájem ještě před skončením plesu.

Pro tombolu jsme letos zabrali uhelnu, kde jindy hraje alternativní kapely a diskotéky. Sto párů bažantů, deset kusů černé zvěře, laň, daněk a stovky dalších cen bylo nutno dopravit do kulturního domu, uložit, eventuálně vystavit. Pan Václav Maleček a Jan Kotiš se ten den a noc nezastavili... Při zajišťování tomboly se svými schopnostmi a známosti zaskvěl třídní 4. A Ing. Bohuslav Bláhovec, PhD. Bez něj by bylo zvěře v tombole tak o polovinu méně.

Pak už to šlo víceméně samospádem. Na podium se chystala osvědčená hudební sestava GOOD COMPANY a vůbec nezklamala. Nejen, že živě doprovodila předtančení studentů, ale perfektně zvučila celý ples, včetně moderátora, pana Vratislava Měchury, známého z TV Šlágr. Na tento kanál se asi žáci často nedívají, ale pan Měchura je skvělý profesionál a úroveň plesu opět pozvedl alespoň o jeden stupeň.

K lesku plesu přispěla i firma Art4Promotion s. r. o se sídlem v Praze. Na hubertskou přijela její česko-budějovická pobočka s ledkovou obrazovkou 4 x 3 metry (poprvé v Písku) se dvěma techniky, dvěma kameramany a dvěma operátory u počítačů, kteří celý ples snímali, stříhali jednotlivé záběry a promítali fotografie ze života obou tříd. Do čtrnácti dnů dodali dva digitální záznamy, jeden asi pětiminutový a druhý hodinový. Profesionální a nevídané.

Všechno ostatní, a nebylo toho málo, nácvik předtančení, skleničky, šerpy, tisk pozvánek a vstupenek, jednání s vedením kulturního domu i úřady s přehledem zařídila Ing. Jana Šmitmajerová z agentury Glamorous.

Pochopitelně se aktivně zapojili i někteří studenti

Lesnický mládenec i dívka povinnování lesownímu stavu takto jsou:

- ≠ musí být dokonale zdrav a všeho neuduğu zbawen, neb obtížných povinností lesowních a myslíweckých slabé a neduživé tělo nevydrží
- ≠ jest weselé myslí, neomrzlostí, vlastní pužení ku práci i opravdivé nářlonnosti ř lesnictwí jsou lesowního stavu vlastností prawé
- ≠ by meavního zářladu dbal, neb správa nesmícného lesního kapítálu v lesních uměních wěřící, swěřena mu jest
- ≠ schopností zdrawého rozumu wládnotí musí, netolířo hřmotným tělem, ten řterýř lesowního úřadu sí řádá.

obou maturitních ročníků. Vstupenky bylo třeba označit a prodat, tombolu sehnat, dovézt, připravit a zabalit. Připravit fotografie, které byly promítány na obrazovku během plesu. Škoda, že už nedošlo na maturitní video. Na všechno už síly nezbyly.

Takhle to asi vypadá, že skoro všechno obstarali profesionálové a taky je to skoro pravda. Na nás zbylo to podstatné – sehnat peníze. Po několika bezesných nocích jsme si s kolegou třídním mohli oddychnout. I když zdaleka nebyly prodány všechny vstupenky ani obálky do tomboly, ples skončil s malým ziskem. Nikdo se nepoprál, nikdo si nestěžoval. Spíš naopak. Jedeme dál...

Těch pár tisíc, které zbyly z plesu, se brzy hodily. V pátek 9. prosince vedení školy a polesí Hůrky naplánovaly pro 4. B školní hon. Peníze se použily na malé občerstvení, nikdo příliš nezdržoval, aby se všichni dostali rozumně domů. Soud proběhl až příští týden ve středu. Dost bažantů uletělo, ale jinak byl hon velmi pěkný, počasí příznivé. Honci i střelci disciplinovaní. Vedoucím honu byl předseda třídy Václav Sláma, supervizorem byl kolega Ing. Bohuslav Bláhovec, PhD. Nakonec na výřadu skončilo kolem sta bažantů, údajně největší školní úlovek za posledních pět let.

Kalendářní rok jsme společně důstojně ukončili výchovným koncertem volného hudebního sdružení TEACHERS v Divadle Pod čarou 13. prosince.

Myslím, že zatím se třídnictví ve 4. B jevílo téměř jako procházka růžovým sadem, doufám, že i maturitní zkoušky proběhnou s úsměvem, i když pravda, jak už je v poslední době zvykem, nervóznější z maturit jsou víc učitelé, než žáci.

PhDr. Libor Šimůnek

OBČAS PŘEMÝŠLÍM

Patrik Olt

Občas přemýšlím a sním
přišlo to znenadání,
láska, o které jsem neměl zdání.

Každý okamžik bez tebe,
je jako slunečný den bez nebe.
Vím, že tam je,
ale kde?

Mnoho a plno všeho,
tolik mi to dalo.
Okamžik bez vědění
je jako noc beze snění.

Teď jsi tak daleko,
ale přesto blízko.
Připadám si tak strašně nízko.

Mám strach a obavy,
které se mi rvou do hlavy.
Věřím ti a miluji tě
a u sebe tolik chci tě.

Tak moc pro znamenáš,
i když mě možná málo znáš.

Už chci být zase s tebou
a hýčkat tě svou něhou.

SMRT

Patrik Olt

Sedím na prahu smrti
a přemýšlím o životě.
Jestli nebyl zbytečný,
ani moc nebezpečný.

I když proč nebezpečný,
smrt se mi takřka dívá do tváře.
Nemá cenu se bát,
když stane se,
co má se stát.

Život žil jsem dlouhý a vím,
že umřu moudrý.
Cesta životem byla často trnitá,
ale s tím se už počítá.

Chybí mi jen krok,
ten poslední skok.
Vzpomínejte na mne v dobrém,
už musím jít, tak sbohem.

LÁSKA

Patrik Olt

Svět se mi lehce točí
a v tom myšlenka do hlavy vkročí.
Cítím pohled tvých očí,
jak do mých náhle skočí.

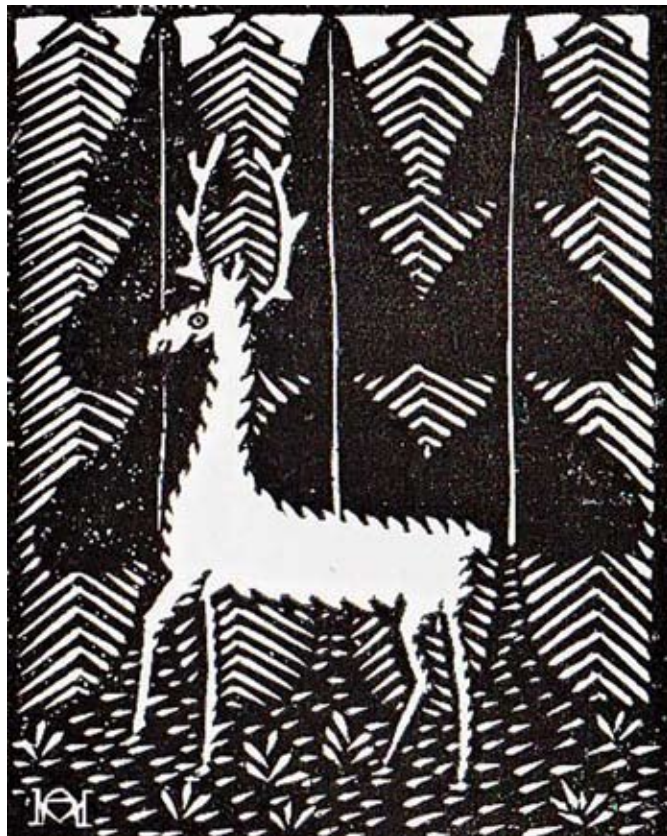
Nervozita musí stranou,
oči málokdy klamou.
Šimrán v břiše a ústa jsou tiše,
tohle přeci není kliše.

Hlava tomu nerozumí,
ale srdce cítí, co se mění.
Ten pocit dobře známe,
ale po bolesti strach z něj máme.

Věříme ve chvilkovou slabost,
i když srdce cítí radost.
Hlava toho má skoro dost,
v srdci pomalu propuká chaos.

Konečně cítí změnu,
žádné každodenní menu.
Nemá cenu bránit se,
když srdce to tak chce...

Hlava nedočká ani rána,
dozor nad tím vším žádá.
Bolest i radost spolu sdílí,
co když se srdce mýlí?

ITÁLIE: CESTA NA HORSKÉ FERRATY DOLOMITŮ, BRENTY A PRESANELLY

Ve dnech 12. – 18. července 2016 jsme poznávali krásy hor v severní Itálii. Již pátým rokem vyrážíme na horské túry a výstupy po zajištěných cestách (v Itálii se jim říká via ferraty, v Rakousku klettersteigy). V letošním roce jsme vybrali tradiční a velmi oblíbené Dolomity, dále mekku zajištěných cest horský masiv Brenty a jeden den jsme navštívili horskou skupinu Presanella. V následujících fotografiích jsou obrázky z jednotlivých dnů cesty.

12. 7. Dolomity: Langkofel z Passo Sella

13. 7. Dolomity – skupina Langkofelu: Oskar Schuster Klettersteig na Plattkofel 2958 m n. m., okružní cestou Friedrich August Weg do Passo Sella

14. 7. Dolomity – skupina Rosengarten: Via ferrata Masaré - Roda de Vael na Rotwand 2806 m n. m.

15. 7. Brenta: Passo del Grosté 2442m n. m., okruh po Sentiero Vidi a Sentiero C. Constanzi, zpět cestou Sentiero delle Palette

16. 7. Presanella: Giro dei 5 Laghi (cesta 5 jezer) - Lago di Nambino 1768 m n. m., Lago Lambin 2324 m n. m., Lago Serodoli 2370 m n. m., Lago Gelato 2393 m n. m. a Lago Nero

17. 7. Brenta: okruh po Sentiero Benini a Via delle Bocchette, výstup na Cima Falkner 2999 m n. m., sestup přes ledovec Vedretta di Vallesinella

Cestovatelé: Jaroslav Maňák, František Bušina / Fotografie a text: František Bušina

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 37, rok 2016

Do čísla přispěli: ing. František Bušina, PhD., PhDr. Libor Šimůnek, Patrik Olt, Radek Vlček / foto: autoři článků, ing. Jana Melcrová, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam, ing. Zdeněk Novák / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio